

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (XXI)

Una mirada de conjunt d'aquestes «*Variacions sobre l'amor resuscitat*» ens dibuixa una figura de l'amor humà, creiem, apassionant, però també ens deixa una mena de regust trist. Perquè, tant la reflexió que hem anat fent, com el nostre propi compromís de ser vertaders i autèntics, ens obliguen a no deixar de banda la realitat. Sense ella tot restaria com quelcom que «sona bé», però que no serveix per a la vida.

El fet és que les tendències culturals i socials d'avui, segons el parer dels entesos, no afavoreixen gaire la vivència d'aquesta manera d'estimar. Hem pogut llegir l'obra del P. Lluís Duch «*La crisi de la transmissió de la fe*», que, responent al seu objectiu, comença analitzant les estructures d'acollida d'aquesta transmissió, entre les quals, potser la més important, és la família (la «*codescendència*», segons el seu llenguatge). Inevitablement havia de tractar en concret de l'amor, tal com avui es viu al si de la família. Entre altres, cita sovint l'estudi de U. Beck - E. Beck-Gersheim, «*El normal caos del amor*», que ja des del seu títol resulta altament interessant. Voldríem conèixer quin significat donen aquí a l'adjectiu «normal» i els motius pels quals l'han introduït aquí, acompanyant a «caos i amor». De fet la descripció que els sociòlegs i antropòlegs fan de l'experiència de l'amor en la família actual s'apropa molt al caos. Si la família actual no és més que una comunitat de sentiments i de lleure, marcada per un fort individualisme (en tant que mantinguda només des de les necessitats del «jo» sobirà), la desvinculació, la provisionalitat, la incertesa i la inseguretat, el predomini de l'experiencial i satisfactori, aleshores, amb paraules dels mateixos sociòlegs, estem davant de la «família postfamiliar», que és com dir «l'amor del desamor».

El rebuig actual del matrimoni de tot tipus, tant eclesiàstic com civil, en el fons obeeix a que les parelles no veuen, o no volen veure, cap relació entre l'amor i la institució i, en conseqüència, entre l'afecte de la parella i la societat que els envolta. Perquè el que aporta la institució al compromís d'amor d'una parella és, per una banda, una ajuda a l'estabilitat i, per altra, el seu vessant extern i públic, l'obertura a la societat (no parlem ara del sagrament del matrimoni que té un significat molt més ric). Ara bé, l'amor no és quelcom absolutament personal?, no és una vivència i un moviment íntim?

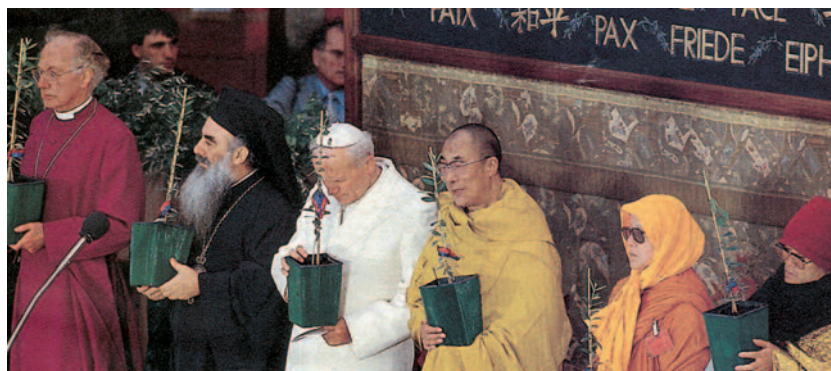
—L'amor resuscitat sap que res podrà substituir la intimitat d'un compromís lliure i personal per estimar.

—Però no és un caos. No té por de la institució, ni la rebutja, doncs sap que, qui estima, no és ell tot sol, que ell és fruit d'una societat i una cultura, que la seva vida té efectes socials i culturals, i que, a més, també necessita «crosses» per mantenir-se en el seu compromís.

—Tanmateix l'amor resuscitat, si assumeix positivament la institució com a necessària de fet, també sap que al capdavall només restarà «la substància de l'amor»; quan, agraït, vegi desaparèixer tot el que en aquesta història l'ha ajudat a sobreviure, i potser també a créixer.

Això serà quan, com diu el llibre de l'Apocalipsi, «Déu serà tot en totes les coses», quan l'amor sadolli tota la humanitat i ompli de llum indeficient tot el món creat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Barcelona acollirà la Trobada Internacional de Pregària per la Pau

El cardenal Lluís Martínez Sistach, en la cerimònia conclusiva de la Trobada Internacional de Pregària per la Pau, celebrada a Cracòvia del 6 al 8 del passat setembre, anuncià que la propera edició d'aquesta Trobada, la de l'any 2010, se celebrarà a la ciutat de Barcelona, on ja es va celebrar l'edició de l'any 2001. La Comunitat de Sant Egidí organitza aquestes trobades interreligioses com a continuïtat de l'anomenat *esperit d'Assís*, manifestat en la famosa trobada d'Assís, promoguda per Joan Pau II, que es va celebrar el dia 27 d'octubre de 1986 i es va centrar en el tema de la col·laboració de les religions en la pau entre els pobles. En la foto més divulgada d'aquell dia, d'esquerra a dreta, l'arquebisbe Robert Runcie, l'arquebisbe Methodios, el Papa, el Dalai Lama, i Gido Undo i Etai Yamada, portant tots ells a les mans plantes d'olivera.

GLOSSA

Preguem junts en família

Uns pares joves m'explicaven la seva pregària familiar de cada diumenge al vespre, amb els fills de tres i gairebé cinc anys. Aquesta pregària, més preparada i completa, complementa l'habitual del matí i del vespre. Atesa l'edat dels infants, paren esment en uns detalls aparentment accidentals però que ajuden a iniciar en la pregària a aquestes edats.

Comencen per delimitar un espai de pregària: els pares i els fills asseguts a la catifa de la sala, i si els avis hi participen s'asseuen al sofà. Es situen mirant una icona de Jesús o una de la Mare de Déu amb l'infant Jesús que posen sobre una taula baixa, il·luminada per una o més llànties. Un breu moment de silenci, per fora i per dins, delimita un espai material exterior i un espai interior per crear un ambient que ajudi a asserenar-se, a deixar les coses que preocupen i provoquen neguit.

Inicien la pregària fent el senyal de la Creu. La pregària ha de ser senzilla. Els infants encara no saben llegir. Es basa, doncs, en la repetició de frases, un comentari sobre un fet viscut, una pregària a partir d'una fotografia, d'un dibuix que han fet, una cançó... seguit d'una petició o una acció de gràcies. Acaben, agafats de les mans, amb un Parnostre que el més petit segueix fins on sap.

La delimitació de l'espai sagrat ajuda al seu descobriment, a centrar la pregària i, també, a fer silenci per pensar què diré. La durada, per captar l'atenció, és curta, adequada a l'edat dels infants. Tenen cura de la posició i el gest. Una bona posició és la d'asseguts a terra, en rotllana. Pel que fa al gest, uneixen les mans o les obren o les ajunten, acompanyant la pregària de petició, agraïment, perdó, lloança...

A les habitacions dels infants, en un mural hi enganxen dibuixos i fotografies al·lusives a les pregàries que mostren l'obra de la creació, en les quals es pot copsar el que Déu ha fet per nosaltres, i que ajuden a sentir-se criatures de Déu Pare...

És bo afavorir un espai i un moment que, en família, apropi a Déu Pare, a Jesús com a un amic invisible però que hi és. Que apropi a Maria, la mare de Jesús i també mare de tots els homes i dones, també de tots els infants. «Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat». (Mc 9,37). Amb aquest esperit d'acolliment, preguem junts en família. Si de debò ho volem, si de debò la nostra fe és fonamental, fonament de les nostres vides, trobarem el temps, l'espai, els gestos, les paraules, els silencis... i la intenció.

Enric Puig Jofra, SJ

El Sant Pare visita Txèquia

Aquests dies Benet XVI visita les ciutats de Praga i Brno, a la República de Txèquia. A Praga ahir, dia 26, visità l'església de Santa Maria de la Victòria, on es troba la imatge del miraculós Nen Jesús de Praga. La petita imatge (en la foto) que medeix 40 centímetres, fou portada a Praga a finals del segle XVI per Maria Manrique de Lara, dama de la cort de l'emperadriu Maria d'Àustria, germana de Felip II. Aquesta església la porten els Pares Carmelites, que han difós molt aquesta devoció.

DIUMENGE XXVI DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre dels Nombres (Nm 11,25-29)

En aquells dies, el Senyor baixà en el núvol i parlava amb Moisès. Llavors prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians. Quan l'Esperit es posà damunt d'ells entraren en estat d'exaltació profètica i no paraven.

En el campament havien quedat dos homes, Eldad i Medad, inscrits entre els setanta però que no s'havien presentat davant el tabernacle. L'Esperit també es posà damunt d'ells i, allà mateix, al campament, entraren en aquell estat d'exaltació profètica. Un jove anà corrents a fer-ho saber a Moisès. Josuè, fill de Nun, que des de jove era l'ajudant de Moisès, digué: «Moisès, senyor meu, prohibiu-los-ho». Però Moisès li respongué: «Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia, i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit!»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Els preceptes del Senyor omplen el cor de goig.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

El servent vostre està prompte / a guardar-los amatent; / però, ¿qui s'adona de les pròpies errades? / Disculpeu el que em passa inadvertit. R.

Preserveu-me, Senyor, de l'orgull, / que no s'apoderi de mi; / així seré irrepreensible / i net d'una gran culpa. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,1-6)

Ara us parlo a vosaltres, els qui sou rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt. Les vostres riqueses s'han podrit, s'han arnat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata, i el seu rovell serà el vostre acusador i us devorará les carns. Heu amuntegat riqueses precisament aquests dies, que són els darrers. El jornal que heu escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engreixat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del vostre nom per treure dimonis i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres». Jesús respongué: «Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles, no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres, és amb nosaltres. Tothom qui us doni un vas d'aigua pel meu nom, perquè sou de Crist, us dic amb tota veritat que no quedarà sense recompensa.

Però a aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiessin al mar amb una mola d'ase lligada al coll. Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, i no que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el teu peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, i no que siguis llençat amb tots dos peus a l'infern. I si el teu ull et fa caure en pecat, treu-te'l. Val més que entris al Regne de Déu amb un sol ull, i no que siguis llençat amb tots dos ulls a l'infern, on el corc no mor mai i el foc no s'apaga».

▶ Lectura del libro de los Números (Nm 11,25-29)

En aquellos días, el Señor bajó en la nube, habló con Moisés y, apartando algo del espíritu que poseía, se lo pasó a los setenta ancianos. Al posarse sobre ellos el espíritu, se pusieron a profetizar enseñando.

Habían quedado en el campamento dos del grupo, llamados Eldad y Medad. Aunque estaban en la lista, no habían acudido a la tienda. Pero el espíritu se posó sobre ellos, y se pusieron a profetizar en el campamento. Un muchacho corrió a contárselo a Moisés: «Eldad y Medad están profetizando en el campamento.» Josué, hijo de Nun, ayudante de Moisés desde joven, intervino: «Señor mío, Moisés, prohíbeselo.» Moisés le respondió: «¿Estás celoso de mí? ¡Ojalá todo el pueblo del Señor fuera profeta y recibiera el espíritu del Señor!»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Los mandatos del Señor son rectos y alegran el corazón.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

La voluntad del Señor es pura / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Aunque tu siervo vigila / para guardarlos con cuidado, / ¿quién conoce sus faltas? / Absuélveme de lo que se me oculta. R.

Preserva a tu siervo de la arrogancia, / para que no me domine; / así quedaré libre e inocente / del gran pecado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 5,1-6)

Ahora, vosotros, los ricos, llorad y lamentaos por las desgracias que os han tocado. Vuestra riqueza está corrompida y vuestros vestidos están apollillados. Vuestro oro y vuestra plata están herrumbrosos, y esa herrumbre será un testimonio contra vosotros y devorará vuestra carne como el fuego. ¡Habéis amontonado riqueza, precisamente ahora, en el tiempo

final! El jornal defraudado a los obreros que han cosechado vuestros campos está clamando contra vosotros; y los gritos de los segadores han llegado hasta el oído del Señor de los ejércitos. Habéis vivido en este mundo con lujo y entregados al placer. Os habéis cebado para el día de la matanza. Condenasteis y matasteis al justo; él no os resiste.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquel tiempo, dijo Juan a Jesús: «Maestro, hemos visto a uno que echaba demonios en tu nombre, y se lo hemos querido impedir, porque no es de los nuestros.» Jesús respondió: «No se lo impedáis, porque uno que hace milagros en mi nombre no puede luego hablar mal de mí. El que no está contra nosotros está a favor nuestro. Y, además, el que os dé a beber un vaso de agua, porque seguís al Mesías, os aseguro que no se quedará sin recompensa. El que escandalice a uno de estos pequeñuelos que creen, más le valdría que le encajasen en el cuello una piedra de molino y lo echasen al mar. Si tu mano te hace caer, córtatela: más te vale entrar manco en la vida, que ir con las dos manos al infierno, al fuego que no se apaga.

Y, si tu pie te hace caer, córtatelo: más te vale entrar cojo en la vida, que ser echado con los dos pies al infierno. Y, si tu ojo te hace caer, sácatelo: más te vale entrar tuerto en el reino de Dios, que ser echado con los dos ojos al infierno, donde el gusano no muere y el fuego no se apaga.»

Rostre del Crist, del Tríptic de la Santa Cena. Sagristia de la catedral de Toledo.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Za 8,1-8 / Sl 101 / Lc 9,46-50 □ **dimarts**: Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jn 1,47-51 □ **dimecres**: Ne 2,1-8 / Sl 136 / Lc 9,57-62 □ **dijous**: Ne 8,1-4a.5-6.7b-12 / Sl 18 / Lc 10,1-12 □ **divendres**: Ba 1,15-22 / Sl 78 / Mt 18,1-5.10 ■ **dissabte**: Ba 4,5-12.27-29 / Sl 68 / Lc 10,17-24 ■ **diumenge** vinent, XXVII durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Gn 2,18-24 / Sl 127 / He 2,9-11 / Mc 10,2-16.

COMENTARI

La gelosia i l'enveja

Un dels sentiments més corrosius de la joia de viure és la gelosia i l'enveja. El primer perjudicat és la persona que es deixa portar per la gelosia i l'enveja, perquè porta un mal a dins que el posa trist quan veu els valors i les capacitats dels altres. No cal que vingui l'enemic, puix que ell mateix és el seu propi enemic. Al mateix temps que ens fa mal, fa mal a la comunitat, perquè atès que no pot reconèixer exteriorment que té enveja, aleshores, es dedica a crear conflictes inútils que embrollen la realitat.

En canvi alegrar-se del bé, vingui de qui vingui, allibera el cor i eixampla l'horitzó de la comunitat. Al mateix temps que beneficia els altres, perquè valora la seva aportació, el primer beneficiat és hom mateix, perquè rep l'aportació dels altres com un do al propi creixement.

Quan, a la llum de l'evangelí, ens deixem alliberar de l'enveja i la gelosia, comencem a tastar el goig de la resurrecció, puix que anticipem aquella unitat de la família humana, edificada en l'amor, que és l'objectiu definitiu de l'evangelització del món.

Quina bellesa poètica expressa Moisès quan, davant la gelosia d'alguns, afirma: «Tant de bo que tot el poble tingués el do de profecia... que el Senyor donés a tots el seu Esperit».

Sortim de la presó de la gelosia i l'enveja, que ens hem fabricat nosaltres mateixos, quan deixem de posar barreres als altres i segons el principi evangèlic que diu *qui no està contra nosaltres, és amb nosaltres*, ens decidim a sumar totes les forces positives dels nostres germans i germanes. Tots hi sortim guanyant i, a més, respirem a gust.

Ramon Prat i Pons

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Plantejar-nos l'interrogant decisiu

En la situació actual, sovint assetjada per la nostàlgia i el desencís, entre un passat que en termes generals ja està tancat i un futur incert, l'interrogant sobre el què hem de fer, com s'ha de concretar aquí i ara la nostra responsabilitat de cristians, és a dir, d'homes i dones que hem posat en el Crist la nostra confiança, adquirint una urgència i una actualitat extraordinàries.

En altres temps, l'eficàcia de totes les transmissions religioses, familiars i socials era una qüestió quasi mecànica, que la inèrcia social mateixa posava en marxa. Avui dia, però, la situació ha canviat radicalment, i, si som sincers, hem de reconèixer que a Europa, en tots els àmbits de la vida humana, el futur se'ns presenta més aviat amb una enorme càrrega d'incertesa.

En aquesta situació hem de plantejar-nos l'interrogant decisiu: què hem de fer aquí i ara com a cristians que encara continuem creient que el cristianisme és *interessant*?

La primera part de la resposta ha de ser: malgrat tot, mantenir-nos com a *fidels testimonis* de la voluntat universal de salvació de Déu, que se'ns ha donat a conèixer a través dels *acta et passa Christi*. Quan les *paraules* (les transmissions) han emmudit, aleshores tan sols ens resta la *gran* paraula de la pròpia existència, la paraula veritablement evangèlica, que és el *testimoniatge del testimoni*.

Passi el que passi, siguin els temps més o menys propicis, en la joventut o en la vellesa, en la salut o en la malaltia, hem de ser testimonis, hem de proclamar l'Evangelí com correspon a veritables creients mitjançant el testimoniatge vivent de la nostra existència.

El futur és en les mans de Déu i estem convençuts que ni el mal ni la mort tindran la darrera paraula, sinó que la *darrera paraula* serà la plena manifestació de la bonesa de Déu.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No deshonris el nom de Déu

El segon manament ens exigeix no profanar el nom de Déu o no prendre'l en va. Una de les seves aplicacions és un afer d'educació. Jo abuso del nom de Déu quan utilitzo Déu com un espantall en l'educació dels infants, quan constantment faig amenaces que impliquen Déu: «Ja veuràs on aniràs a parar! Pensa que Déu ho sap tot i ho veu tot...!» Amb aquest abús de Déu, moltes persones restaren ferides en la seva infantesa. La imatge salvadora de Déu es converteix, en l'ànima de l'infant, en una imatge amenaçadora i superexigent.

La prohibició d'abusar del nom de Déu està molt relacionada amb la de fer imatges. Qui es comporta fanàticament amb la seva fe, s'havia fet ja una imatge fixa de Déu, i abusa d'aquest Déu que ell s'ha fet per tal de donar una sortida a la seva agressivitat i necessitats de poder reprimides.

L'expressió positiva del segon manament diu així: «Jo honoro el nom de Déu». Admeto l'honra, el prestigi i el domini de Déu. Honorar ve del grec *aidesthai*, que significa «tèmer, reverenciar». En alemany hi ha la paraula equivalent *Ehrfurcht*. Tenim un olfacte per al Déu totalment altre. No ens atrevim a encaixar-lo en els nostres conceptes. El mirem com el Déu incomprendible i indescriptible. Deixem que Déu ens afecti. No ens apropiem de Déu per al nostre interès, sinó que l'honorem. El deixem ésser Déu.

Això duu a la verdadera llibertat. Perquè abusar de Déu en benefici propi duu a l'esclavitud del poder. Quan honoro Déu, jo mateix quedo honorat. El Déu que no és degradat al servei d'imatges i necessitats humanes tampoc a mi m'humiliarà, sinó que, al contrari, em farà anar amb el cap dret i protegirà la meua no quebrantada dignitat.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

27. ✠ Diumenge XXVI durant l'any. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. Dilluns. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); sant Simó Rojas, prev. trinitari, de Valladolid; santa Eustoqui, filla de santa Paula. Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. Dimarts. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. Dimecres. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. Dijous. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. Divendres. Sants Àngels de la Guarda. Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. Dissabte. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510-Roma 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

INTENCIONS DEL SANT PARE (octubre)

General: Perquè es visqui el Diumenge com el dia en què els cristians es reuneixen per celebrar al Senyor Ressuscitat participant a la taula de l'Eucaristia.

Missionera: Perquè el poble de Déu assumeixi amb interès la seva responsabilitat missionera i la consideri com el major servei que pot oferir a la humanitat.

ENTREVISTA

► **MARIA JESÚS DORCA**

50 anys de focolars a Catalunya

El Moviment Focolar celebra 50 anys a Catalunya.

Per commemorar-ho, l'editorial Ciutat Nova ha editat un llibre que aprofundeix en els orígens dels focolars durant la Segona Guerra Mundial a Itàlia: *Eren temps de guerra... en les albrors de l'ideal de la unitat*, obra dels fundadors del Moviment, Chiara Lubich i Iginò Giordani —polític italià. Es tracta d'un llibre que ajuda a difondre l'ideal de la unitat entorn de Jesucrist i a fer-ne conèixer els inicis. La Maria Jesús Dorca, que participa a les iniciatives del Moviment dels Focolars i és membre del Consell de Redacció de la revista *Ciutat Nova*, assegura sentir-se impactada per «l'ideal plasmada d'una història viscuda a través de la senzillesa; una vida viscuda amb autenticitat, arrelada a l'Evangelí».

Què li ha marcat més del testimoni de Chiara Lubich?

Conec el Moviment des de ben petita i em vaig adonant que les coses que he escoltat no es queden només en paraules o textos, sinó que es poden plasmar concretament. El que més m'ha impactat sempre ha estat la idea de la unitat. Una unitat sense distincions de religió, de creences o de races. Viure per construir un món més unit on tothom té cabuda i pot aportar el seu gra de sorra.

Quines propostes fa Chiara Lubich per superar el moment present, amb una crisi social i de valors evident?

Jo destacaria dues coses: una seria la *regla d'or: fer als altres el que t'agradaria que et fessin a tu*, tal com apunta el Nou manament. És la clau per poder establir un diàleg amb gent diversa, compartir opinions, fets... I l'altra: viure el moment present a consciència, vivint cada situació que es presenta, estimant aquella persona que tenim al davant. Només així es creen relacions autèntiques i les propostes esdevenen palpables i no utòpiques.

La fraternitat i la política són compatibles?

Haurien de ser-ho! Al llibre ja es pot entreveure com aquests dos conceptes són compatibles, i Iginò Giordani en va començar a fer l'experiència. Posar en pràctica la fraternitat és dialogar i respectar les idees de l'adversari, sense deixar de banda les pròpies, i així poder esdevenir un diàleg molt més enriquit. D'aquesta idea neix el Moviment polític per la unitat, que és una expressió dels focolars que proposa la fraternitat com a categoria política i al qual se sumen polítics i ciutadans de totes les tendències.

Òscar Bardají i Martín

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

El dibujo y el derecho a jugar

Recuerdo con nostálgico cariño a uno de mis maestros en la apasionante disciplina de la psiquiatría del niño o paidopsiquiatría, el doctor Ricardo Belmonte, que, vehemente, nos decía, a sus alumnos médicos, enseñándonos una hoja en blanco que agitaba en el aire: «Señores, éste es el mejor test».

Cuando a un niño le damos una hoja en blanco y unos lápices de colores, es como si descolgáramos el teléfono para establecer comunicación con lo más íntimo de su mundo emocional. El dibujo, al igual que el juego, expresa la vida consciente e inconsciente del niño. Sus sueños, sus ilusiones, sus frustraciones, todo se manifiesta en el lenguaje simbólico del dibujo.

Es una manifestación universal que no distingue razas, ni idiomas, ni temperamentos. Al igual que tenemos primorosos álbumes de fotografías de nuestros hijos, deberíamos tener álbumes con sus dibujos.

Lo mismo puede decirse del derecho a jugar. «El niño debe disfrutar plenamente de juegos y recreaciones, los cuales deberán estar orientados hacia los fines perseguidos por la educación; la sociedad y las autoridades públicas se esforzarán en promover el goce de este derecho» (Declaración de los Derechos del Niño, aprobada por la ONU el 20/11/1959).

El genial colega británico experto en juego infantil, Donald Winnicott, confiere a la actividad lúdica valor de certificado de salud mental. O sea, que si vuestro hijo juega y disfruta jugando, queridos padres, estad tranquilos.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia,* Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

CRÒNICA

Festa Major a Sitges. El passat 24 d'agost es va celebrar la missa de festa major en honor de sant Bartomeu, a la parròquia de la qual és titular, juntament amb santa Tecla. Al Garraf és tradició agermanar folklore i actes religiosos. Enguany, els «Amics de la Sardana», que celebren el seu 25è aniversari, van presentar les ofrenes, moment en què van fer un ball. A la tarda es va fer una processó pels carrers de la vila en la qual van participar les agrupacions de balls populars.

El bisbe Agustí amb el MCEC. El passat dilluns 31 d'agost el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, es va traslladar fins a la Ruca per interessar-se per la formació que els joves que col·laboren en centres del Moviment de Centres d'Esplai Cristians realitzen en els cursos per a monitors i directors, així com per la tasca educativa i pastoral que desenvolupen durant l'any. El bisbe Agustí es va adreçar al centenar de

joves dels centres d'esplai cristians que participen en aquests cursos de formació encoratjant-los en el seu treball.

Noces d'or sacerdotals. Donem gràcies a Déu pels 50 anys com a prevere de Mn. Joan Solé, celebrats el passat 20 de setembre, a la parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei. D'altra banda, el proper dimarts, 29 de setembre, festa del titular d'aquesta parròquia, a les 11 h tindrà lloc el canvi de rector i Mn. Joan li donarà el relleu a Mn. Xavier Aymrich, que fins ara n'era el vicari.

AGENDA

Reunió d'arxiprestos. El proper 30 de setembre el bisbe Agustí es trobarà amb els 9 arxiprestos de la diòcesi a la seu del bisbat per tal de programar el curs que tot just comença.

Trobada dels consells pastorals de l'Arxiprestat de Garraf. El proper dia 3 d'octubre està prevista una trobada de tots els Consells Pastorals presidits pels respectius rectors. L'acte tindrà lloc a les 11 h als locals de l'Orfeó Vilanoví. Mn. Josep M. Domingo farà una exposició sobre la necessitat i oportunitat dels Consells Pastorals. Seguidament es farà treball d'equips per treure unes conclusions que guiïn les actuacions dels diferents Consells. Acabarà l'acte amb una pregària i posterior pica-pica.

1a trobada diocesana d'escolans. 3 d'octubre, de 17 a 20 h. La Delegació de Pastoral Vocacional ha organitzat aquesta primera iniciativa per als nens i nenes que fan d'escolans, amb el desig de crear consciència diocesana entre tots. Es desenvoluparà un programa adequat a la seva edat a la Plaça de la Vila i a la mateixa Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat.

ESGLÉSIA DIOCESANA

FENT BALANÇ DE L'OBJECTIU DIOCESÀ 08-09

El lema que ha acompanyat les diferents activitats i iniciatives de la **Delegació de Pastoral Juvenil** ha estat «A la recerca de la fe, seguint les petjades de Pau». Amb la primera part, «a la recerca de la fe», hem volgut afegir-nos a l'objectiu diocesà «Sagraments, celebració i vida», perquè creiem que en els joves es dona d'una manera especial aquest misteri de la recerca de la fe en la celebració i en la vida, dit d'una altra manera, participant a la celebració i en la vida cerquen la fe, la trobada amb Jesús, el Senyor. La segona part del nostre lema volia ser una invitació a participar en aquest any eclesial de sant Pau, i per tant ha estat el model per a tots nosaltres en aquest curs.

A l'equip de la Delegació ens va semblar oportú dedicar el moment diocesà de la Jornada d'Animadors de Pastoral Juvenil (16-11-2008) a presentar l'Objectiu Diocesà i a proposar una dinàmica per compartir i establir com el concretaríem a la pastoral juvenil. El fruit va ser un petit llibret que contenia unes fitxes de treball distribuïdes al llarg del curs: Carta dels animadors de Sant Feliu als joves cristians; Sant Pau i la vida de l'Església; Sant Pau i l'eucaristia. Cadascuna d'aquestes fitxes tenia un cos d'explicació, formació i aprofundiment i, tot seguit, unes qüestions per a comentar al grup.

Aquestes fitxes s'han anat utilitzant en els diferents grups de joves de la nostra diòcesi, i ens han permès avançar en l'anunci del que creiem i vivim. Tot aquest treball el vam concloure a la Festa de l'Esperit (30-05-2009), organitzada i dinamitzada per la Comissió Diocesana de Joves.

En aquests dies ja us podem anunciar algunes **dates per a aquest curs 2009-2010**: 15 de novembre, Jornada d'Animadors; 27 de febrer, Trobada diocesana de Joves; 22 de maig, Aplec de l'Esperit a Terrassa. També us volem fer una petició: feu-nos arribar el vostre correu electrònic al de la Delegació (joventut@bisbatsantfeliu.org), per tal de mantenir-vos informats.

«Amb vosaltres cada dia» per poder agrair a Déu la vida i la fe dels joves i fer-la créixer.

Delegació de Pastoral de Joventut

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (XXI)

Una mirada de conjunto a éstas «*Variaciones sobre el amor resucitado*» nos dibuja una figura del amor humano, creemos, apasionante, pero también nos deja una especie de regusto triste. Porque, tanto la reflexión que hemos ido haciendo, como nuestro propio compromiso de ser verdaderos y auténticos, nos obligan a no dejar de lado la realidad. Sin ella todo quedaría como algo que «suena bien», pero que no sirve para la vida.

El hecho es que las tendencias culturales y sociales de hoy, según el parecer de los entendidos, no favorecen mucho la vivencia de esta manera de amar. Hemos podido leer la obra del P. Lluís Duch «*La crisis de la transmisión de la fe*», que, respondiendo a su objetivo, comienza analizando las estructuras de acogida de esta transmisión, entre las cuales, tal vez la más importante, es la familia (la «*codescendencia*», según su lenguaje). Inevitablemente tenía que tratar en concreto del amor, tal y como hoy se vive en el seno familiar. Entre otros, cita a menudo el estudio de U. Beck - E. Beck-Gersheim, «*El normal caos del amor*», que ya desde su título resulta muy interesante. Queríamos saber qué significado dan aquí al adjetivo «normal» y los motivos por los que lo han introducido aquí, acompañando a «caos y amor». De hecho la des-

cripción que los sociólogos y antropólogos hacen de la experiencia del amor en la familia actual se acerca mucho al caos. Si la familia actual no es más que una comunidad de sentimientos y de tiempo libre, marcada por un fuerte individualismo (en tanto que mantenida sólo desde las necesidades del «yo» soberano), la desvinculación, la provisionalidad, la incertidumbre y la inseguridad, el predominio de lo experiencial y satisfactorio, entonces, con palabras de los mismos sociólogos, estamos ante la «familia postfamiliar», que es como decir «el amor del desamor».

El rechazo actual del matrimonio de todo tipo, tanto eclesial como civil, en el fondo obedece a que las parejas no ven, o no quieren ver, ninguna relación entre el amor y la institución y, en consecuencia, entre el afecto de la pareja y la sociedad que los rodea. Porque lo que aporta la institución al compromiso de amor de una pareja es, por una parte, una ayuda a la estabilidad y, por otra, su vertiente externa y pública, la apertura a la sociedad (no hablamos ahora del sacramento del matrimonio que tiene un significado mucho más rico). Ahora bien, ¿el amor no es algo absolutamente personal?, ¿no es una vivencia y un movimiento íntimo?

—El amor resucitado sabe que nada podrá sustituir la intimidad de un compromiso libre y personal para amar.

—Pero no es un caos. No tiene miedo a la institución, ni la rechaza, pues sabe que, quien ama, no está él solo, que él es fruto de una sociedad y una cultura, que su vida tiene efectos sociales y culturales, y que, además, también necesita «muletas» para mantenerse en su compromiso.

—Sin embargo, el amor resucitado, si asume positivamente la institución como necesaria de hecho, también sabe que al final sólo queda «la sustancia del amor»; cuando, agradecido, vea desaparecer todo cuanto en esta historia le ha ayudado en sobrevivir, y tal vez también a crecer.

Eso será cuando, como dice el libro del Apocalipsis, «Dios será todo en todas las cosas», cuando el amor inunde toda la humanidad y llene de luz indeficiente todo el mundo creado.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat